

Landsiden, og at Københavns Fald er ensbetydende med alt Forsvars Opgivelse. Da det ærede Medlem er enig med os paa dette Hovedpunkt, maa han som gammel Forsvarsminister ogsaa vide, at det, man opnaar ved de faste Værker, er at kunne forsvare et Sted med en mindre Styrke, end der ellers skal anvendes, og at man derigennem opnaar den eneste Mulighed for at frigøre en Del af Styrken til Anvendelse andetsteds, nemlig til Kystforsvaret. Det ærede Medlem kan ikke forlange, at vi andre skulle bøje os for en Opfattelse, som er saa ulogisk, at det med den bedste Villie er os umuligt at gaa ind paa den.

Jeg skal slutte med at sige, at her er blevet talt meget om Svagheden i Danmarks Stilling, og det er rigtigt, den er udsat, den er paa visse Maader svag. Men det, at en Stilling er svag, at en Opgave er vanskelig, fritager ikke for at søge at løse den. Det kan være, at man maa anstrænge sig mere, ofre mere, indrette sig anderledes, det er muligt, men man fritages ikke derved, at Opgaven er vanskelig. Og Svagheden ligger vist ogsaa paa et helt andet Sted, end man er vant til at regne med i de Debatter, der føres. Vort Folk er blevet saaledes, at det staar op imod hinanden, det er delt i to Halvdele, af hvilke den ene vil have sit Land forsvaret, medens den anden ikke vil det. Der er der fremavlet en indre Svaghed, som i sidste Instans kan blive adskillig større end den, der kan fremkomme ved, at selve det militære Apparat er en lille Smule stærkere eller svagere, en Svaghed, som avler Tvivlen om, hvorvidt vi kunne forsvare os. Den ligger i Virkeligheden ikke i selve Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kunne skabe et Forsvar, der kan bruges, men den ligger i Tvivlen om, hvorvidt et saadant Folk, af hvilket Forsvarsvillien paa saa mange Maader er bleven pillet ud, blandt andet derved, at man benytter sig af dets udenrigspolitiske Uvidenhed til at hælde en Bunke folkeretlige Fantasterier i det, har Forsvarsvillie nok. Spørgsmaalet bliver, om et saadant Folk ejer den indre Kraft, der er nødvendig til i tilstrækkelig Grad at kunne bruge det Forsvar, som vi faktisk kunne skaffe.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slengerik: Jeg ved ikke, om jeg faar Lejlighed til senere at beskæftige mig med

noget af det, som det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow) udtalte, men jeg skal kun benytte Lejligheden til i en kort Bemærkning at paavise, hvor løs og uvederhæftig han er i hele sin Argumentation. Jeg havde forleden Dag udtalt, at der ikke i Krigene 1854, 1859, 1866 og 1870 fra de krigsførende Magters Side blev begaaet nogen Krænkelse af neutrale Staters Neutralitet. Denne Udtalelse var øjensynlig falden det ærede Medlem fra Maribo stærkt for Brystet. Han kunde ikke lide, at jeg havde fremsat den, han vilde saa prøve paa at modbevise den. Og hvorledes modbeviser det ærede Medlem saa min Udtalelse? Derved, at han maa indrømme, at jeg har Ret. Det ærede Medlem kan ikke komme uden om, at det er Forholdet, at i disse 4 Krige blev der ikke af de krigsførende Parter øvet nogen Neutralitetskrænkelse mod de neutrale Stater. Men, sagde det ærede Medlem, der var heller ingen Grund dertil. Ja, hvor ved nu det ærede Medlem fra Maribo dette? Klog er han, derom vidner det Foredrag, han har holdt i Dag. Han er ogsaa en munter Mand, derom vidner hans Foredrag i endnu højere Grad. Men at han skulde være saa klog, at han ved, om der i 1854 eller i 1859 eller i 1866 eller i 1870 var nogen Aarsag til at begaa Neutralitetskrænkelser eller ikke, det tror jeg imidlertid ikke.

Og saa siger det ærede Medlem til mig, hvorfor jeg ikke anførte andre Krige end de 4 Krige, der ere førte i Europa, hvorfor jeg ikke ogsaa anførte det Tilfælde, der forelaa i Krigens mellem Japan og Rusland. Det skal jeg sige det ærede Medlem: fordi Danmark nu en Gang ligger i Europa. Det har det ærede Medlem fra Maribo maaske overset. Men Danmark ligger nu en Gang i Europa, og jeg hører ikke til dem, der frygte for, at Danmark under en Krig, der føres i Østasien, skal blive udsat for nogen Slags Neutralitetskrænkelse. Saaledes ser *det* ud. — Det lader jo til, at det ærede Medlem selv mener, at hans Beviser ere udmærkede og tjene den Sag, han kæmper for. Jeg tror, den højtærede Regering og de, der ere enige med den, maa overfor det ærede Medlem fra Maribo sande det gamle Ord: Vor Herre bevare mig for mine Venner, mine Modstandere skal jeg nok selv tage mig i Agt for.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.